

βοθρίζω Ἀμοργ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημητρ. βουθρίζω
Κάλυμν.—Λεξ. Δημητρ. γιοθρίζω Κάρπ. γιοθρίζω
Σύμ. γιοθρίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεταγν. βοθρίζω = σκάπτω βόθρον.

Α) Κυριολ. **1)** Πληρῶ βόθρον καὶ γενικώτερον
πληρῶ τόπον διὰ χώματος ἢ ἄλλης ὕλης, ἐπιχώνω Κάρπ.
Σύμ. κ. ἄ.: Ἐγιοθρίσειν τὸν δρόμον ἀπὸ φρόκαλα Σύμ.

β) Φράττω δι' ἐπισωρεύσεως χώματος ἢ ἄλλης ὕλης
Κάρπ. Σύμ. Καὶ ἀμτβ. φράττομαι Κάρπ. Σύμ.: Ἐγιοθρί-
ν τ' αὐλάκις Κάρπ. Ἐγιοθρίσει ἢ πόρτα ἀπὸ τοῖς κο-
μῆς καὶ ἔν-ἐν-νοίε Σύμ. **2)** Κατασκευάζω εἰς τὴν
πλασσαν προβλήτα δι' ἐπιχώσεως Λυκ. (Λιβύσσ.)

Β) Μεταφ. **1)** Ρίπτω τινὰ πρηνῇ Κάλυμν.—Λεξ.
Δημητρ. **β)** Μέσ. κατέρχομαι κατωφερῇ τόπον Κάλυμν.

2) Ἀτιμάζω Ἀμοργ.—Λεξ. Δημητρ.: Τὸ βούθρισαν
τὸ κορίτσι Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἐσὲ καὶ τὴ βασίλισσα ἤθελε νὰ βοθρίσω

καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι χοίρους νὰ τὴ γεμίσω

Ἀμοργ.

* **βόθρικας** ὁ, βόθρικας Χίος—Λεξ. Βλαστ 373
Δημητρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. * βοθρίκι.

Λάκκος ἐνθ' ἄν.: Ἐπσεε 'ς τὸ βόθρικα Λεξ. Δημητρ.
Πβ. βόθρος.

* **βοθρίκι** τό, βοθρίκι Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόθρος ἢ βοθρί καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίκι. Περί τῆς ἀναπτύξεως ἐρρίνου εἰς τὸν τύ-
πον βοθρίκι Ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶν 49 (1939) 79 κέξ.

Βοθρί 1 γ, ὁ ἰδ. Πβ. βόθρος.

βόθρος ὁ, κοιν. βόθρους βόρ. ἰδιώμ. βοῦθρος
Κάλυμν. βόρθος Νάξ. κ. ἄ. βόροθρος Ἀθῆν. βόθος
Μύκ. βότος Χίος.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βόθρος ὁ τύπ. βόροθρος ἐκ συμφύρ.
πρὸς τὸ βάραθρο. Τὸ βόθος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βό-
θονας, δι' ὁ ἰδ. βόθυνας.

1) Λάκκος, ὄρυγμα Κάρπ. Μύκ. Χίος κ. ἄ. **β)** Λάκ-
κος ἐν τῇ κοίτῃ ποταμοῦ ἢ ἐν τῷ πυθμένι θαλάσσης
Λεσβ. Χίος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βόθρος
Κάρπ. Νίσυρ. Βόθροι Νάξ. Βόθροι Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.
Βόθρ. Φιλότ.) **2)** Ὁ ὑπόγειος λάκκος οἰκίας, εἰς ὃν
ἀποχετεύεται ὁ ἀπόπατος καὶ τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα κοιν.

Πβ. βόθρακας, βοθρί, *βόθρικας, *βοθρίκι, βό-
θρουλας, βόθυνας.

βόθρουλλας ὁ, Ρόδ. (Κάστελλ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *βοθρουόλλι.

Χάσμα γῆς, λάκκος. Συνών. βύθουλλας. Πβ.
βόθρος.

βόθυνας ὁ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) βόθονας Κέως Πάρ.
Πελοπν. (Οἶν.) βόθονας Εὐβ. (Στρώπον.) Ἡπ. Θεσσ.
βούθονας Ἡπ.—Λεξ. Βλαστ. 373 βούθ'νας Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) βόθονας Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Αἰν.)
Σάμ. βόθυνε Τσακων. βουθῆνα ἢ, Β. Εὐβ. βόθυνο
τό, Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βόθυνος. Τὸ βόθονας κατ' ἀνα-
λογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ βόθρος.

1) Βόθρος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. **β)** Βόθρος 1 β, ὁ
ἰδ., Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Παροιμ. Τὸν ῥέμα
κάρ' ἀδέλ' κὶ τὸν βόθονον βαρέλ' (ἐπὶ τερατολόγου) Σάμ.

γ) Μικρὸς λάκκος ἐν ᾧ λιμνάζει ὕδωρ τῆς βροχῆς

Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) **2)** Τὸ μεταξὺ δύο λόφων βαθὺ μέ-
ρος Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βόθονας Εὐβ. Θήρ.
Κρήτ. Μήλ. Μύκ. Βούθονας Ἀμοργ. Βοθόνοι Ἀμοργ.
Κάλυμν. Χίος (Καρδάμ. Λιθ.) Βόθυνα ἢ, Κέρκ.

βοιβόδας ὁ, πολλαχ. βομβόδας πολλαχ. βορ.
ἰδιώμ. καὶ Πελοπν. (Λακων.) βόιβοδας πολλαχ. βόι-
βουδας πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βοιβοδᾶς Πελοπν. (Καλάμ.)
Σκίαθ. βοιβόδας Σκίαθ. βοιβοδᾶς Λεξ. Μ'Εγκυκλ.
βοιβόδος Πελοπν. (Μεσσ.) βοιβόδας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
βόιβοδας Θράκ. (Μέτρ. Τσακίλ.) βόιβοτας Πόντ. (Τραπ.)
βόιβοντας Ἡπ. (Δρόβιαν. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Καλά-
βρυτ. Λάστ. Οἶν. Σουδεν. κ. ἄ.)—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δη-
μητρ. βόιβοντας Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στε-
ρελλ. (Παρνασσ.) βοιβῆς Πελοπν. (Μάν.) Θηλ. βοιβο-
δίνα πολλαχ. βομβουδίνα πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βοιβον-
τίνα Ἀθῆν. Αἰγιν. Θήρ. Πελοπν. Σίφν. κ. ἄ.—Λεξ. Δη-
μητρ. βομβουντίνα Ἡπ. Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Παρ-
νασσ.) βοιβίνα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *voi-voda*. Ὁ τύπ. βοιβόδος καὶ
μεσν. Πβ. ΚΠορφυρογ. 3, 168 (ἐκδ. Βόννης) ἄρχοντα δὲ
εἰς αὐτοὺς εἶτε ἰδιον εἶτε ἀλλότριον ποτε οὐκ ἐκτίσαντο,
ἀλλ' ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς βοιβόδοι τινες, ὧν πρῶτος βοέ-
βόδος ἦν ὁ προορηθεὶς Λεβεδίας. Ὁ τύπ. βοιβῆς κατ'
ἀνομ. ἐκ τοῦ ἀμαρτ. βοιβοδῆς.

1) Διοικητὴς ἐπαρχίας ἢ πόλεως πολλαχ.: Ἄσμ.
Θέλω νὰ γίνω βοιβόντας 'ς τὴν Ἀρτα καὶ 'ς τὸ Λοῦρο
Ἡπ.

Πέντι πασιᾶδης τὸν κρατοῦν κὶ δέκα βομβουντᾶδης
Μακεδ.

Ἀνάθεμά την τὴν ἀρχή, | τὸν ἑπαρχο καὶ τὸ βοιβῆ
Μάν. **β)** Διοικητικὸς ἢ ἐφοριακὸς ὑπάλληλος (ἐπὶ τουρ-
κοκρατίας) πολλαχ. **2)** Πρόκριτος, ἄρχων πολλαχ.:
Παροιμ.

Ἄς μὲ λένε βοιβοντίνα | κὶ ἄς ψοφῶ ἀπὸ τὴν πείνα
(ἐπὶ τοῦ χάριν ἐπιδείξεως κοινωνικῆς ἀδιαφοροῦντος διὰ
οὐσιώδεις ὑλικὰς ἀνάγκας) Ἀθῆν. κ. ἄ. **β)** Ὁ ἔχων
ἥθος ἀρχοντικόν, εὐγενὴς Ἡπ. (Ζαγόρ.): Τὶ βοιβοντα
πού 'χασι ἢ δεῖνα! (σύζυγον εὐγενῆ). **3)** Ἀρχηγὸς κα-
κοποιῶν Θράκ. (Μέτρ.)

βοιδάγγελος ὁ, Πελοπν. (Οἶν.) βοιδάγγιλους
Θεσσ. Στερελλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ἄγγελος.

Ἀνθρωπος ἔχων ὠραίαν μορφήν καὶ ὠραῖον παρά-
στημα, ἀλλὰ ἡλίθιος.

βόιδακας ὁ, Πελοπν. (Μάν.) βούδακας Κρήτ.
(Κίσ. Σέλιν. κ. ἄ.) βούδακας Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ακας.

1) Μέγας βοῦς ἐνθ' ἄν. Συνών. *βόιδακας, *βοι-
δάνος, βόιδαρος. **2)** Μετων. ἄνθρωπος εὐήθης,
βλάξ. Συνών. βοιδάκι, βοιδαλᾶς, βοιδαρᾶς, βόι-
δαρος, βοιδέλλα, βόιδι. Πβ. βοιδινός, βοιδόβοιδο.

βοιδάκι τό, κοιν. βοιδάκι Κρήτ. κ. ἄ. βοιδάκ'
βόρ. ἰδιώμ. βοδάκι πολλαχ. βοιδάκι πολλαχ. βοι-
δάκ' πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βοδάτσι Μεγίστ. βοιδάτσι
Σῦρ. βοιδάκι Κεφαλλ. βοάκι Ρόδ. βοιδάκι Κάρπ.
βοιδάτσι Χίος βοιδάκι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι. Τύπ. βοιδάκιν καὶ μεσν.

